

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Τὰ βασανιστήρια τῆς ἱερᾶς ἐξέτασις.

Ἄκουσε, χαμᾶλη λαε, καὶ φρίζε.

Πάρετε ἀπὸ ἓνα κουμποῦρι κάθε ἓνας σας, στοῦ ὁποίου τὸ σπῆτι, ἔδωκε ὁ Θεὸς καὶ ἔπεσε βλογιᾶ, καὶ σκοτώστε τὸν πρῶτο κλητῆρα, ὑπαστυόνο καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸ, ἂν τολμήσῃ νὰ ἔρθῃ νὰ σας πάρῃ τὸν βλογιασμένο ἀσθενή σας νὰ τὸ πᾶρῃ στὸ Γουδί.

Τὸν πᾶει ὄχι πλέον στὴ καρμανιόλα, ἀλλὰ στὰ βασανιστήρια τῆς ἱερᾶς ἐξέτασις, στὰ βασανιστήρια τῆς κόλασις, στοὺς ἀγριάνθρωπους Κανίβαλους, στοὺς ἀνθρωποφάγους, στὴ τσελατίνια, στὸ πλέο ἀπάνθρωπο σφαγεῖο, στὸ μακελιό, στὸ κρεουργεῖο, ὅπου τρῶν ζωντανούς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ἀρχιδιάβολος τοῦ ἄδη, ἄφησε τὰ τάρταρα καὶ ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ πήγε καὶ ἔστησε τὸ καταχθόνιο θρόνο του μέσα στῆς φάτνες τοῦ Γουδιού, γιὰ νὰ μιλῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰ νέα βασανιστήρια ποὺ ἐφευρῆκαν, γιὰ νὰ τὰ βᾶν σὲ ἐνέργεια στὴν κόλασι, γιὰτὶ δὲν τᾶξερε ἀκόμα.

Μέσα σ' ἓνα δωμάτιο ποὺ φοροῦσαν καὶ ἡ ἀγελάδες, μὲ χαμιλὸ ταβάνι, ἔχουν τριάντα κρεβάτια βλογιασμένων γυναικῶν. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶνε ἡ σάλα τοῦ ἀρχιδιάβολου ὅπου γίνονται τὰ ὄργια τῶν θηρίων. Ἄμα πᾶν ἀσθενὴ τὸν ἀρπάζουν σὰ κακούργο καὶ τὸν ρίχνουν σ' ἓνα κρεβάτι μὲ κοκκαλιασμένη σεντόνια ἀπὸ ἐπιστὰς τῶν ἄλλωνε, μαῦρα σὰν τὸ χάρσι, σὲ γδύνουν, σοῦ πέρνουν ὅτι ροῦχο κι' ἂν ἔχῃς καὶ σοῦ καθίζουν ἓνα ζουρλομανιόλα ἀπὸ καναβάτσου σκληρὸ, δίνουν στῆς γυναῖκες ἀνδρικό στρατιωτικὸ σῶβρακα καὶ πουκαμισαί, ἀπάνω στὰ ὅποια εἶνε πλάκα πλέον τὰ αἵματα καὶ ἡ ὕλαις τῶν πληγῶν τῶν προαποθαρμένων. Τὰ κατρολοκάνατα τὰ ἔχουν 24 ὥρας ἀπὸ κάτω ἀπὸ κάθε κρεβάτι. Ἡ βροῦμα εἶνε φριχτή.

Γυναῖκες γυναιε, ξιπλωμέναις σὲ ξυλοκράβατα σκεπασμέναις μὲ μιὰ παλιοκουβέρτα, ἄλλη ἐδῶ ξεψυχᾷ, ἄλλη ἐκεῖ λειποθυμᾷ, καὶ μὲ ξεραμένα καὶ γανιασμένα στόματα φωνάζουν.

—Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καίομαι, μιὰ σταλαγματιὰ νερό.

Ναὶ ποιὸς σ' ἀκούει, ψυχὴ δὲν φαίνεται. Ἄλλη μὲ σηκωμέναις τρίχαις, ἀπὸ τῆς ὁποίας τρέχουν ἡ ψύραις μὲ φτερά χτυπᾷται καὶ δαίρνεται ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἄλλὰ οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀπόρασι.

Ἀνθρώποι γεμάτοι τρομαχταῖς πληγαῖς ποὺ σπάζουν καὶ γερρίζουν τὰ κρεβάτια καὶ τὸ πάτωμα, τοὺς βάζουν τὰ θερία ἢ ἐπιστάτρας νὰ τὰ καστρέβουν οἱ ἴδιοι. Νερὸ ζεστό δὲν

τοὺς δίνουν, πρὸς κατὶ ἀκαθαρτο κάπου κάπου μέσα σὲ τενεκέδις τοῦ πετρελίου. Φοροῦν τῆς πείνας, ὁσάκις δὲ τοὺς δόσουν φαγεῖ τὴ μέρα μιὰ φορὰ, τὸ βάζουν μέσα σὲ μιὰ τσανάκα τοῦ σφουγκαρίσματος, ρίχνουν κατὶ ξεροκόμματκα, σὰν τῶν σκυλιῶν τὸ τσίφι, καὶ τοὺς τὸ πηγαίνουν νὰ φᾶν μὲ κατὶ ξύλινας κουτάλις, ποὺ δὲν τῆς χωράει τὸ στόμα καὶ σχίζονται τὰ χαλινάρια τῶν ἀσθενῶν τῆς προάλλαις μάλιστα τοὺς ἄφησαν ἓνα ἡμερονύκτι νηστικούς τοὺς ἀσθενεῖς, γιὰτὶ μέσα στὸ καζάνι τοῦ φαγειοῦ εἶχον ρίξει πετρελαῖο ἀπὸ τὸ μεθύσι τοὺς οἱ ἐπιστάταις καὶ ἐπιστάτριας. Τὰ ροῦχα τῶν ἀσθενῶν κολλοῦν ἀπάνω στῆς πληγαῖς τοὺς καὶ βγαίνει καὶ τὸ δέρμα μαζύ, τὰ βουτοῦν δὲ μέσα σὲνα μαστέλο καὶ τὰ στίβουν ἀντίς γιὰ πλύσιμο.

Σφουγκαρίζουν κάθε μετᾶσυχτα, γιὰτὶ λέει ὁ γιατρός θέλει νὰ βλέπῃ παστρικά τὰ σανίδια, καὶ ἂς πεθαίνουν οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ἄμα βογαῖ κανεῖς ἀπὸ τοὺς πόνους, τοῦ λέν: σκασιμὸς κατῆτη. Τοὺς πεθαμένους, ὡς καὶ κείνους ποὺ ξεψυχοῦν τοὺς τραβοῦν ἀπὸ τὰ ποδάρια σὰν σκυλιᾷ. Κατὶ φτωχοὺς καὶ ἀπροστατεύτους, μισοπεθαμένους τοὺς λέν: Σήκω ρε, νὰ πᾶς στὸ Κάνθαρο, γιὰτὶς ἔχομε ἀνάγκη τοῦ κρεβάτιοῦ, καὶ τοὺς πετοῦν μέσ' τὴ καρότσα ξεβρακώτους καὶ μὲ μιὰ πουκαμισα. Τὰ κρέατα βρασμένα καὶ ἄβραστα τὰ πουλοῦν σὲ κατὶ βρωμομαγειροῦς, ὅπως πουλᾶν καὶ τὰ ροῦχα τῶν πεθαμένων, καὶ αὐτοὺς εἶνε ἓνας λόγος μεγάλος ποὺ αὐξάνει τὸ κακὸ.

Ὁ ἐπιστάτης κουρούνα στὸ μεθύσι πηγαίνει κάθε μεσάνυχτα καὶ ἀνοίγει τέντα τὰ παράθυρα τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀρχίζει χορὸ μὲ τὴν Σταματούλα του τὴν ἄγρια τὴ Ποργιώτισσα, ὡς καθὼς καὶ ὁ ὑπεπιστάτης Σῆμος μὲ τὴν Ἀγγέλο του, ποὺ ἔχει φριζὲ τὰ μαλλιᾷ. Ποιὸς δὲ εἶνε ὁ νεσοκόμος καὶ μέσα; Ἄκούσατε, γιὰ τὸ θεὸ, συμπολίταις. Ὁ Καραβίδας. Στὰ χέρια τοῦ Καραβίδα παραδίνονται τόσαις ζωαῖς ἀνθρώπων. Αὐτὸν δὲ τὸν Καραβίδα τὸν μεθοῦν καὶ τὸν βάζουν καὶ χορεύει τὸν ἀρκουδιάρικο, μὲ ποιά; Μὲ τὴν Ἑλένη τὴ πλατομύτα, γιὰ νὰ γουστάρουν τ' ἀφεντικᾷ, ἐνῶ οἱ ἀνθρώποι πεθαίνουν μέσα, καὶ δὲν πᾶν οὔτε νὰ τοὺς κλείσουν τὰ μάτια.

Δὲν εἶνε αὐτὰ ὅλα ν' ἀνατριχίση τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου; Ἐβρετε τί ὁλ συμβῆ αὔριο ἢ σήμερα μετὰ τὴ δημοσίεψι τοῦ Παλιάνθρωπου; Ἐὰ πᾶν νὰ κάνουν ἐπιθεώρησι, ἀλλὰ ὡς ποῦ νὰ πᾶν, οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὁλ τὰ κάνουν ὅλα γυαλιᾷ καρφιᾷ, ὥστε νὰ βγοῦν λάδι. Ἄλλὰ καὶ γῶ, ἔκανα μιὰ ἄλλη δουλειᾷ, ἔστειλα τὸ φύλλο πρὶν δημοσιεῦτῃ στὸ Τρικούπη καὶ στὴν

Διευθυντή, και πριν το μάθειον εκείνοι, ώστε να πζν να τους πιάσουν επ' αυτόπορος.

Όζω από το Γουδι, γιατίς είνε δολοφόνοι, μπύδες.

Νά και μιὰ μόδα

έφημεριδογραφική. Ο κύρ Βυθιός χωρίς να τού πη κάνει, βάζει γνωστοποιήσεις του ένους και του άλλου, χωρίς να τού ξέρουν, και τούς γράφει, ότι του κατέβη στο ζερό του το κεφάλι. Έτσι έγραψε πώς και ο κρωπόλης τού Ψυριού Πάναγ. Εύστρατίου, ότι πουλάει το κρέας πρὸς 160 τήν όια, ένφ τέτοιο πράγμα δεν τού ειπε ποτέ, ο άνθρωπος να γράψη, γιατί είνε ψέμμα. Με το ζόρι βρέ άδερφέ, θέλεις να κατέβης το κρέας του ανθρώπου;

Στή δίκη του Βελέντζα

εκείνο που μάνει να θανατώει, ήτι όλοι και ο Τρικούπης μαζύ, λένε ότι ο Βελέντζας είνε τίμιος άνθρωπος, το όποιο θα πη, ότι όσα μιλιούνια κι αν συρρώτη τινάς από το δημόσιο, δεν μπορεί να θεωρηθῆ ως καταχραστή.

Άνθρωπος που έκανε ψεύτικους κηυμάδες, άνθρωπος που έκανε ψεύτικα γραμματοσήμα, άνθρωπος, ο όποιος έλαφε 800 χιλιάδες και κη, οι κύριοι πολιτικοί μας τον όνομάζουνε τίμο. Όστε τώρα, κύριοι πολιτικοί, μη φοβάστε, καρδιά, γινῆτε καλπούζανοι, περχαράχταις, κηδηλοποιοί, κλέφτες, καταχρασταί, πάντοτε οι πολιτικοί μας, θα σς όνομάζουνε τίμιους κλέφτες, για τον άπλο λόγο, ότι είνε και αυτοί τέτοιοι.

Βρέ παιδιά, τώρα που είνε δώ ο δούκας Κωνσταντίνος, δεν πζμε να τον περακλέσωμε να γράψη στον αυτοκράτωρ της Ρουσίας, να περαγγείλη να μζ στείλουν κημπότους Κοζάκους με τλ κνούτα, μπζς και μζς βάνουν γνῶσι στους πολιτικούς μας, γιατίς αυτοί κνούτο θέλουν, και όχι βούρδουλα από ψαροκόκκαλο ή από βοδίσια ουρά.

Αί, ντουράκ, σπρινιζ, προκλίτσι.

Καλή σπέρα κύρ Διευθυντή.

— Καλησπέρα, καλῶς τῆ γυναικα, τί θέλεις γυναικα μου;
— Διευθυντή μου, μεγάλο κηκό μούγνε, μεγάλη συμφορά, είνε να φρίξη τινάς.

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

3 Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ

Γ.

Το δώρο.

Στο δρόμο που πήγαινε ο Πλιτσιπλίτσας έσυλλογότανε πάντοτε πῶς ήθελε τα καταφέρει για τον μποναμαζ.

Είχε ένα σουρτούκο παληό και έσκέφθηκε να το ξεκάνη σε κανένα έβραίο και ήρθε μάλιστα και στα παζάρια μ' έναν, αλλά τού τού γύρευε για ένα κομμάτι ψωμί, δεν τούδινε παραπάνω από πενήντα λεπτά να τ' αγοράση.

Έσκέφθηκε να συρρώση τίποτα από το σπίτι. Αλλά τί να πάρη, τῆ μπύλα ή το μεσοφόρι τῆς αδελφῆς του, ή τῆς κροκέας ή το τραπέζι. Τιποτα άλλο δεν είχαν, γιατί ήτανε φτώχεια και των γονέων.

Λέγει ο λόγος, ότι ή περὶ τέχνας κητεργάζεται, δηλαδή, ή φτώχεια έφευρίσκει τέχνας.

Τί συλλογίστηκε λοιπόν.

Σηκώνεται και πείει στο σπίτι μιανῆς φιλινάδας τῆς αδελφῆς του, όπου σύναζε και ή Γαρουφαλίτσα του.

— Καλή σπέρα σς. — Καλή σς σπέρα. Βρέ, καλῶς τον Πλιτσιπλίτσα, όρίστε, καθίστε, χρόνια εΐχμας να σε δούμε, και πῶς ήτανε αυτό το κηκό; Τί κάνει στο σπίτι ή Έλε-

— Αλήθεια; Αμέσως, κύρ Δῆμο, δέκα κλητήρες στη γραμμή. Λέγε γυναικα μου, τί τρέχει, τί σου συνέθηκε, σε πείραζε κηνείς, άμέσως να τον πιάσωμε τον κακούργο.

— Να, αυτά τα βρωμόπαιδα του πουλούν τον Παληόθρωτο εκείνου του παληανθρώπου, που καθμερουσίως δεν σ' άρνει σε ήσυχη με το γράψε γράψε...

— Αί, σου έκηνν; Τλ κηρατόπαιδα θα τλ παλουκώσω θα τλ κηρατώ όλα άνάποδα, λέγε.

— Να, μου πάτησαν το γατάκι, και τώρα το κακούριο νικουρίζει από κάτω από τῆ κηρέκλα, που είνε να ριζίζεται ή καρδιά του ανθρώπου.

— Έτσι αί; Δίκαιο έχεις να και μένα μούρχεται να κλάψω... Είσαι παχειά παχειά βλέπω... νοστιμούλα;... Έχεις και φουγονίτσα... Έκει στο μάγουλο τί σημάδι είνε κηίνο που έχεις; Στάσου, για να δώ, ή είνε ταχυρουματίτσα. Θα σου τῆν έκανε το γατάκι, αί; Η ταχμένη μου...

Ένοια σου, αν σου πάη κανένα κηκό, Θεός φυλάξη, το γατάκι, θα σου δώσω γῶ ένα άλλο πιο καλό να τῶ έχης να πιάξης. Αλλά ξέρεις και συ πῶς κημια φρεά κανεις κητι στραπάτσα και θα κηλλώσωμε;

— Εγώ; τῶ πῶ, τί είνε αυτό που λές, κύρ Διευθυντή;

— Ναι, κηλίστα. Ίδου, όρίστε, τί είνε αυτά που έχεις κηρυμένα και φουσκώνουν, εδῶ, να εδῶ, από κάτω από το ρούχο σου; Αί τί είναι; Να, αυτά, είνε χειρόπιαστα πράγματα, μοιάζουν σε στραγγυλάι, φητζολίτσα; Στάσου να δώ; Α έχεις δίκαιο... δεν είνε κηψιμεία... Αειντε πήγαινε τῶρα και γῶ θα στείλω ειν κλητήρα να τλ διώξη όλα.

Και τῶ όντι, είνε κηήτορας πήγε και εδωξε τῶς πουλητῆς τῆν ώρα που ήθελαν να πάρουν τον Παληόθρωπο, ώστε αν τα παιδιά δεν φκινόντανε πιο φρόνιμα από τον Διευθυντή, και δεν έφύριζαν να πάρουν τα φύλλα, εγῶ θα ήχα σήμερα ζημία Τετρακόσκις δραχμούλες, και γιατί; Για το γατάκι μιανῆς κηυδρογυναικας.

Τρέλα που δαίρνει κημτόσους κημπότσι, λέω γῶ. Κηίμα σε μζς.

νίτσα, καλῶς είνε, μεγαλώει, δεν πέρκατε κημια μζρα να τῆ δούμε; τῆν άποθυμήσαμε. Έπιασε δλ και ή γλαστρα που τῆς δώσαμε;

— Πολύ καλῶς σς ευχαρ τῶ.

— Να τῆς πῆς, όταν θα πζς, πῶς θα τῆ κηνω ναϊντά, γιατί μζς πολυξέχασε, και μη ξεχάσης να τῆς πῆς και χαιρετίσματα πολλά πολλά.

— Σας ευχαριστώ σς παλι.

— Και τί μζς; γλυκογίνεσαι;

— Αί, κουτσοπερνῶ, δόξα τῶ Θεῶ.

— Και τί κηθνετε από κάτω από τον πατέρα, ή μένα καλῶς είνε;

— Πολύ καλῶς σς ευχαριστώ.

— Ημεϊς, εδῶ κηθῶς μζς βλέπατε, εΐμαστε άνω κάτω, γιατί χθες που έβραζε, έσταζε το σῆπτι σε ένα δυο μερικῆς και μη τλ φρωτῆς πῶς εΐμαστε. Στάζει το δικό σας;

— Κημια φρεά όταν βρέχη.

— Α μζ το δικό μας στάζει και όταν άκμα δει βρέχη, γιατί πηγαίνουν οι διαβολογάτοι και κητουρούν, με συμπάθειο.

— Δεν πέρνετε ένα ντουρέκι να τους ξεκίνατε; εγῶ τούς σιατόνω. Έχετε κανένα νιουρέκι; Δόστε τῶ μου και έννοια σς, εδῶ εΐμαστε.

— Να πιάσωμε κηυγάδες με τούς γειτόνους; Ας τους και απ' άλλον θα τῶθρουν. Και πῶς τλ περνάτε;

Πῶς τραδούν τα σκυλιά στο Γουδι τα κόκκαλα των πεθαμένων.

Ο ήρωας Τρικούπης δίνει μπάτσους στη βουλή

Άθηναϊκά στη ια τῆς μόδας.
Κηρατόπιτο κηρατόβαρο θα σου βάνω και σενα φόρο

— Βρέ θέλουν ν' άθωώσουν τον Βελέντζα, τα κατάλαδες;
— Έτσι; Αμ τότε να πῶ και γῶ να γένω κλέφτης!

— Μζ εΐπαμε, καλῶς.
— Και ο πατέρας πῶς βρίσκεται; Βαστιέται άκμα; άμ εκεινος δλ, είνε ένας γέρος που κάνει για χιλίους νέους. Καλῶς είνε;
— Μζ εΐπαμε, καλῶς.
— Και ή Γαρουφαλίτσα;
— Μζ εΐπαμε, καλῶς.
— Η ευγενεία σς; Αμ φκινέστε δλ, σεϊς όσο πζτε και ταρατα εΐσατε, θα μζς γίνης ένας άντρακλος, φτου να μη μζς βλακώη. Έθέργεψες. Καλῶς εΐσαι;

Και τῆς τύπιας και τῆς τῶ φίλητῆς ο γέρος.

— Μζ ξέρεις, κυρῶ Γιώργενε, πῶς το παρακανε, με το καλῶς εΐσαι, και καλῶς εΐμαι; Αυτῆ ή ιστορία δεν θα τελειώση ποτέ. Καλῶς εΐσαι και καλῶς εΐσαι. Έν δεν εΐμουνα καλῶς, δεν θαρχόμουνα να σεϊς δῶ. Και που είνε ή κῆρη σου ή Α-νίτσα, να μου δώση κανένα βιβλίο να διαβάσω, τῶρα που δεν έχομε κηθήματα.
— Νῆρθη, νῆρθη. Ανίτσα, Ανίτσα, που εΐσαι; Έλα και ήρθε ο κύρ Πλιτσιπλίτσα.
— Η Ανίτσα που ήτανε στο άλλο σπιτι, έφτασε τρεχάτη μαζύ με ποια νομίζετε; Τῆ Γαρουφαλίτσα. Τῆν εϊδε ο Πλιτσιπλίτσας και τον έπιασε ανατριχίλα.
— Ω καλῶς όρίσατε, τῶ λέει ή Ανίτσα, τί κάνει ή Έλε-νίτσα;
— Τί κάνει ή Έλενίτσα; Μζ εΐπα τῆς μάνας σου, πῶς είναι καλῶς, τῶρα παλι τῆς ίδιαις ιστοριαϊς σ' άρ-ίσουμε;... Πῶς έχετε, κυρῶ δεσποινίς Γαρουφαλίτσα;
— Καλῶς, τῶ άπάντησε ή Γαρουφαλίτσα με ένα τρόπο περισταλμένο.
— Και δεν δυνάμεθα να σεϊς τῶ πιάσωμε τῶ γέρι. Δεν μζς τῶ δίνεις;
— Ίδου το.
— Ω σας ευχαριστώ θερμῶς, πάρα πολύ. Ζεστή βλέπω εΐσαι;
— Ναι, εΐμαστε στο μαγκάλι.
— Θα έρθω δλ τῆ πρωτοχρονιά να σεϊς επισκεθῶ.
— Καλῶς να όρίσατε.

Ἀτομικά μου.

Κύριε ἀνταποκριταί μου, τῆς Κέρκυρας, τῆς Χίου, τῆς Σύρας καὶ τῶν Θηβῶν, σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι ἔλαβα τὰ χρήματα ποῦ μοῦ στείλατε ταχυδρομικῶς καὶ εὐχαριστῶ σας, καὶ πιστεύω πῶς τῆ φιλοτιμίᾳ σας θὰ τὴν ἔχουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνταποκριταί μου, διότι εἶνε ὅλοι τίμιοι, ὅχι ἐννοεῖται, ὅπως χαρακτηρίζει τὴν τιμιότητος ὁ προθυπουργός μας.

Κύρ Μοιραράς.

Τὴν Κυριακὴ ποῦ μᾶς πέρασε τὴ νύχτα στὰς 11 στὴ καφενεὶο τοῦ Ἀράπη ποῦ εἶνε πλησίον εἰς τὸ παντοπωλεῖο τοῦ Γιωργαντᾶ κατὶ παιδιὰ, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ἐπιζῆσαν δεκάρες καὶ πεντάρες, τᾶκοφταν δηλαδὴς μὲ λιανὰ, ἕνας λοιπὸς ἐνωματάρχης β'. τάξις μαζὺ μ' ἕνα χωροφύλακα, καὶ οἱ δυὸ τοῦ ἱππικοῦ, τσάκωσαν δυὸ παιδιὰ πῶς τάχα νὰ τὰ φέρουν στὴ Μοιραρχία, καὶ στὸ δρόμο τ' ἀμόλυσαν, ἀφοῦ τοὺς πῆσε τραμποῦκο ὁ ἐνωματάρχης 4 δραχμαίς. Τὸ μέτρο ποῦ λάβατε νὰ περιορίσετε τὰ χαρτοπαιχτεῖα τῶν καφενεῶν εἶνε σωτήριον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέτρο τοῦ νὰ πιάνουν οἱ χωροφύλακες τοὺς πολίτας καὶ τοὺς γδύνουν, εἶνε ὅ,τι αἰσχρὸν, γιὰτὶ τότες θὰ ποῦμε, πῶς καὶ οἱ χωροφύλακές σου εἶνε νταχὰ μπιτέρ μὲ καμπόσους κλητήρους.

Μοῦ γράφουνε

νὰ γράψω πῶς μέσα σ' ἕνα πιθάρι βούτυρου τοῦ Π. Ν. ἔπεσε ἕνας γάτος μὲ μιὰ πῆχυν μουστάκι καὶ πνίγηκε, καὶ ἐπομένως νὰ μὴν ἀγοράζω ἀπὸ κείνο βούτυρο, γιὰτὶ εἶνε μαγαρισμένο ἐγὼ ὅμως αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ γράψω, γιὰτὶ καὶ ἀτομικὸ εἶνε, καὶ μπορεῖ νὰ ζημιώσῃ τὸν ἄνθρωπο. Ἀφοῦ τρώμε τὰ γουρούνια ποῦ τρῶν τόσαις ἀκαθαρσίαις, ἄς φάμε καὶ μαγαρισμένο βούτυρο. Καλὰ δὲν λέω; Ἐξέρω καὶ γὰρ πάλι.

Διατὶ κύρ

ὕπαστρονόμε δὲν κάνεις περίπατο ὡς τὸ περιβόλι τοῦ Χασεκῆ νὰ ὄῃς ποῦ καταμεσῆς στὸ βασιλικὸ δρόμο ἔχουν ρίξει οἱ ἐργολάβοι τῶν ἀκαθαρσιῶν, ὅλαις ταῖς ἀκαθαρσίαις τῆς πολιτείας ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ βγάῃ τ' ἀντερά του ἀπὸ τὴ βρωμα. Αὐτὸς ὁ δρόμος πάει σοῦλη τὴ Ρούμελη καὶ τὸν Μουργιά καὶ περνοῦν τόσοι ξένοι περιηγηταίς καὶ θὰ μᾶς λέν πῶς εἶμασθε μιὰ γενεὴ μὲ τοὺς χοίρους τῶν γουρουνιῶν. Ἄμ πέρα κατὼ ἀπὸ τὸ Χασεκῆ γιὰτὶ ἀφίνεις ἐκεῖνο τὸ ταμπάκικο ποῦ πάει νὰ σκάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ βρωμα; Θὰ μοῦ πῆς, ὅτι αὐτὸ δὲν πειράζει, εἶνε συντελεστικὸ στὴν ὑγεία. Πάει καλά. Τότες νὰ πᾶω κ' ἐγὼ νὰ σκαρῶσω ἕνα ταμπάκικο στὸ κῆπο τοῦ παλατιοῦ, γιὰ νὰ

— Νὰ γνωρισθοῦμε καὶ μὲ τὸν πατῆρ σας.

— Καλῶς νὰ ὀρίσετε.

— Μπορῶ, μὲ τὸ παρντὸν νὰ σὰς πῶ δυὸ λόγια ἰδιαιτέρως ἀπὸ μέρος τῆς ἀδερφῆς μου ποῦ μοῦ εἶπε νὰ σὰς πῶ;

— Δὲν μπειράζει, ἄλλοτες.

— Μὰ ὅχι δὰ, μὲ προσβάλετε, τί λόγος, τότες ἡμεῖς γνωρίζομασθε ἀπὸ τόσα δάκια.

— Ἰὰς ἦναι . . . μὰ εἶνε τόσο τῆς ἀνάγκης;

— Αἶ μὰ, ἂν δὲν ἦτανε δὲν θὰ σὰς βιάζα;

Καὶ ἡ Γαρουφαλίτσα ἔκανε τάχα μου τὸν ἐκ νεκρῶν, πῶς δὲν ἤθελε, ἔκανε τὰ νυμφικὰ τῆς, τὸ ντροπαλό, μ' ὅλον τοῦτοις ἐβγάῃ λίγο παραδῶξ ἀπὸ τὴ κάμαρα νὰ τῆς μιλήσῃ ὁ Πλιτσιπλίτσας, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθεια ἦτανε καὶ λίγο ξετσιπίωτος, σὰν τοὺς νέους τῆς ἐποχῆς μας.

Ἄμα βγήκανε ὄξω τῆς ἐπιασε ἀμέσως τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ φίλησε καὶ τῆς εἶπε :

— Γαρουφαλίτσα, γνωρίζεις πόσο σὲ ἀγαπῶ, πόσο σὲ λα-

προφυλάξω τὴν ὑγεία τῶν βασιλέων μας. Αἶ τί λές, μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια;

Κι' ἄλλο ἀκόμα, κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ταμπάκικο ἀφήσατε καὶ ἀνοίξε ἕνα κερκιμάδικο, τὸ ὁποῖο γιὰ νὰ βγάῃ χῶμα ἀνοίξε λάκκους μεγαλιέτερους ἀπὸ τὰ μπάνια τοῦ Δαμασκηνοῦ ὅπου στὴ πρώτη βροχὴ θὰ σχηματιστοῦν λίμναις, θὰ σαπίσουν τὰ νερά, καὶ ὅχι βλιγιά πλέον, ἀλλὰ πανοῦλλα θὰ μᾶς θερίσῃ Δὲν βλέπεις πῶς κατάντησε ἡ Ἀθήνα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦρθαν οἱ χρυσοσκάθαροι ποῦ μᾶς ἔφεραν τὴν ἀκρίβεια, τὸν τυφο, τὴ βλογιά, τὰ χαθιαρόχανα, τὰ λαχεῖα καὶ τῆς μετοχαίς; Νὰ, πρῶτα ἔλεγε ὁ λόγος: Πάμε νὰ κητοικήσωμε στὸ ὠραῖο κλίμα τῆς Ἀθήνας, καὶ τότε δὲν βλέπουν τὴν ὥρα νὰ φύγουν ἀπὸ δῶ. Πάρε φροντίς, κάνε τίποτα, ἀλλοιῶς ὅταν τινάζῃς τὰ πέταλα, θὰ σὲ θάψω μεσὰ στοὺς λάκκους τοῦ κερκιμάδικου νὰ σὲ φῶν τὰ βατράχια καὶ ἡ νεροφίδες.

Ὁ χρυσογάδαρος Τσυγγρός

ἔβανε καὶ ἔγραψαν στὸν Αἰῶνα, ὅτι τάχατες ὁ Ζυγομαλάς φωνάζει στὴ βουλή ἐναντία τοῦ ἀγροτικοῦ ζήτημα, διότις ἐγέλασε κατὶ χωριάταις καὶ τοὺς πῆρε ἐξήντα χιλιάδες στρέμματα, τὰ ὅποια εἶνε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ σύνερα. Αὐτὰ βγάζουν οἱ χρυσογάδαροι ἄμα βλέπουν κἀνένα φτωχὸ πολίτη νὰ ἦναι πολυαγάπητος. Βρὲ μασκράδες, ἂν ὁ Ζυγομαλάς, ποῦ ξεποδαριάζεται μέρη νύχτα, γιὰ νὰ κἀνῃ ὅ,τι καλὸ μπορέσει εἰς τὸν συμπολίτην του, ἔπερνε τόσα στρέμματα γῆς, δὲν θὰ ἦτανε κ' αὐτὸς τῆ σήμερος σὰν καὶ σὰς χρυσογάδαρος;

Βρὲ δὲν μᾶς τρώτε μὲ τῆς συκοφαντίας, ὅπως σὰς ἔτριψε στὰ μούτρα καὶ τῆς ψευτικῆς σας ὁ Ζυγομαλάς στὸν ἴδιο Αἰῶνα σας. Οὔξω, χρυσογάδαροι, οὔξω.

Ἄμ ἐκεῖ στὴ Νεάπολι,

πότε κύρ Δήμαρχε θὰ φροντίσῃς νὰ κἀνῃς ἕνα δυὸ ἐκκλησίαις ποῦ κοντεύουν νὰ ξεχάσουν τὴ θρησκεία τους τόσαις χιλιάδες ἀθρώποι ποῦ κατοῦναι κεῖ;

Νὰ ἐποχῆ τότε ποῦ ἔρχονται ἡ ἐκλογαίς, νὰ κἀνῃς νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἡ μεγαλιέτερη συνοικία τῆς Ἀθήνας. Κάνε το καὶ ἀναθεμάτα με. Θέλεις νὰ πάθῃ ὁ κίσμος ὅ,τι πέρου ἔπαθε στὴ Ζωωδόχο Πηγῆ;

τρεῶν, πόσο σὲ ἐπιθυμῶ. Σὲ βλέπω καθε βράδυ στὸ ὄνειρό μου, καὶ τὸ μόνο μου ὄνειρο εἶσαι σύ.

Ἄνισως ἐξουσιαζα καὶ βασιλέως θ' ὄνον,

Τὴν θρόνον ἐθυσιαζα διὰ τὰ σένα γόνον.

Τῆς Ἀκρόπολις σὺ εἶσαι χρυσολέφης Ἀθηνα

Καὶ στὰ καλὴ ὑπερβαίνεις καὶ τὴ θεία μας Νανά.

Τὶ μπουνμαζ, ἀληθινὰ θὰ μοῦ κἀνῃς τὴ πρωτοχρονιά;

Ἡ γαρουφαλίτσα ἐντροπέδτανε νὰ ὀμιλήσῃ καὶ μὲ μισοφωγωμένα λόγια ἀπάντησε :

— Ἐλα τότε ποῦ βρίκες σὲ ξένο σπίτι νὰ μοῦ κἀνῃς τέτοιαις ἀσχημαῖς ὀμιλίαις. . . Δὲν ντρέπεσαι καὶ λίγο τοὺς ξένους ἀθρώπους. . . Ορίστε μας.

— Γαρουφαλίτσα, ἀκούσε με, δὲν θέλω τίποτα, εἶα φιλάκι. . . Τί θὰ χάσῃς καὶ μὲνῃ; Μήπως θὰ σὲ φάγω; Καὶ νὰ δῆς καὶ γὰρ τί μποναμά θὰ σοῦ κἀνω. Στὸ λόγο ἀπάνω τὸν ἄφησε μάρμαρο ἡ Γαρουφαλίτσα καὶ μπῆκε μεσὰ

Μεθαῦριο τὸ τέλος.